

Barokový kaštieľ z roku 1776, v roku 1884 bol prebudovaný.

Svetlo zo zimnej záhrady si svojimi dvanásťmetrovými lúčmi kliesni cestu priamo ku vchodu do veľkolepej sály, v ktorej dominuje kozub. Oheň sa v ňom musí cítiť dobre, tak ako obyvatelia usadlosti zasa pri ňom.

Dokonalá práca popredných majstrov vrátila usadlosti vzhľad známy z čias jej zenitu. Genius loci preniká priestorom, oživuje drámy osudov najznámejších postáv našej minulosti., hľadá tých, čo v súčasnosti predstavujú jej budúcnosť.

Tam kdesi vzadu, za dvomi sklenenými stenami, na terasu vybieha barokové schodište.

Prízemie

Aj napriek vonkajšej viacstupňovitosti hlavnej časti traktu, vnútorné členenie je symetrické. V zámočkej kuchyni, tak isto ako aj v ostatných miestnostiach, nájdete najmodernejšie zariadenia. Ale umenie kuchárov sa neodkláňa od tradície. Naľavo od vestibulu je apartmán, absolútne komfortný a absolútne oddelený od vonkajšieho svetla. To nahradzuje svetlo umelé- krištáľové, šíriace sa z nádherného lustra.

Prvé poschodie

Sála, nachádzajúca sa na prvom poschodí, je najexkluzívnejšou miestnosťou celého zámku. Aj jej dominantou je krb, ale ona celá predstavuje útočisko pre vyhliadkovú vežu v rohu, ale aj slobodu terase, čo sa rozprestiera nad homôlkou zimnej záhrady.

V usadlosti v roku 1972 režisér Andrej Lettrich natočil niekoľko scén pre film Červené víno.

Cez moderné vitrážové okno na podeste schodišťa z parku preniká deň. Idete vyššie a vyššie, až sa dostanete pod samotnú strechu vežičky. Váš pohľad sa vznáša ponad hrebene Malých Karpát. Ako neprilipnúť k toľkej kráse?! A vôbec, celý dom sa javí ako výzva k životu. Zdá sa, že všetko sa nachádza vo vašich rukách.

Manzarda a veža □ □ □ □

Zámok prstom svojej veže mieri do výšav. Veža pripomína maják. Maják, ktorý vám ukazuje cestu, na ktorej nemôžete zablúdiť.

(Podľa publikácie Zámok Vinosady z ruštiny preložil a voľne spracoval PhDr. Ivan Machala.)

[Fotogaléria...](#)